Albă-ca-Zăpada

ȘI CEI ȘAPTE PITICI

http://cartilecopilarieimele.wordpress.com

Albă-ca-Zăpada

ȘI CEI ȘAPTE PITICI

EDITURA TINERETULUI

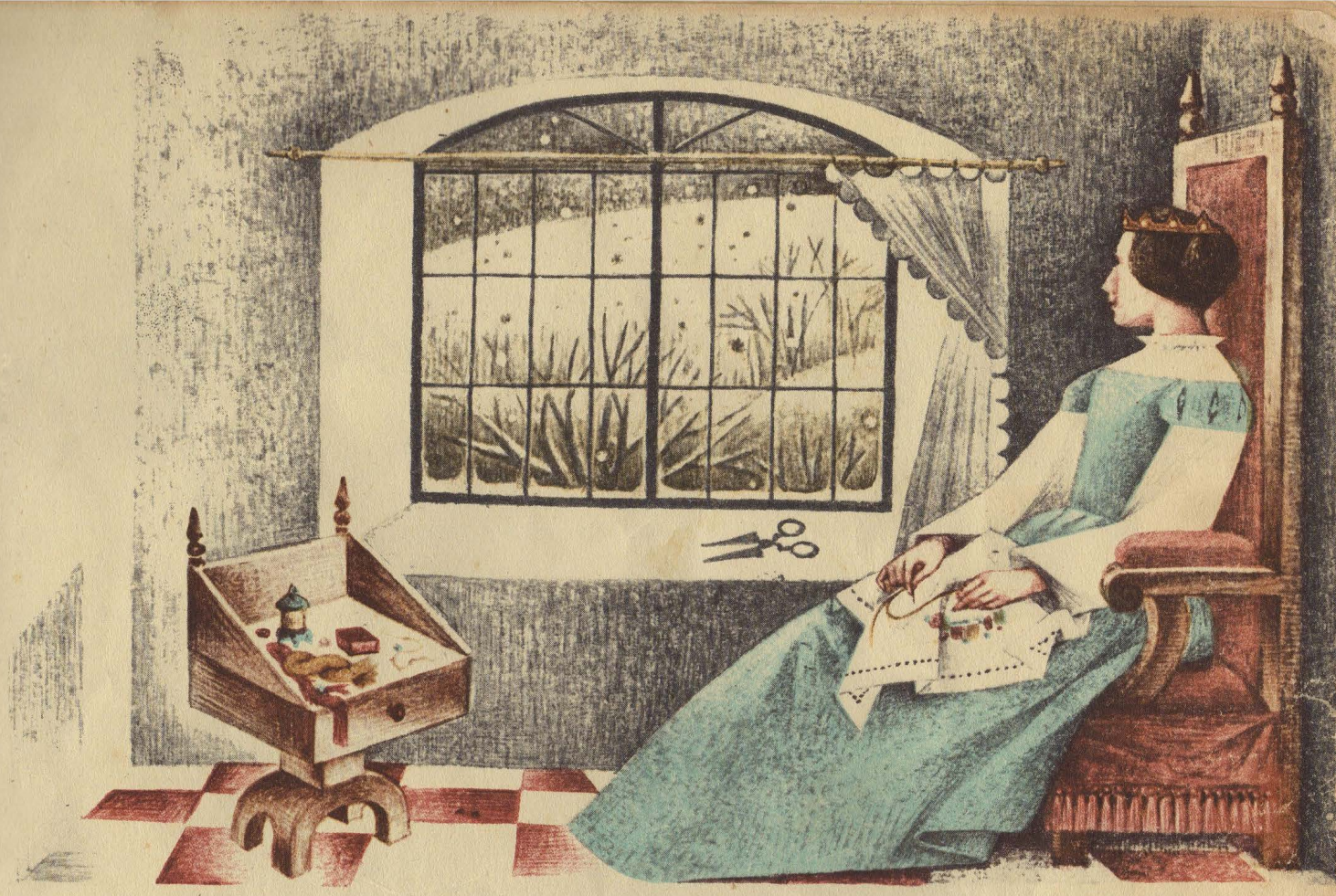

Cică într-o iarnă, pe cînd zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului, în fulgi mari și pufoși, o împărătească sta într-un jilț, lîngă fereastră, și cosea.

« Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, roșu în obraz ca sîngele și cu părul negru ca abanosul. . . », gîndea ea.

Trecu timpul și împărăteasa născu o fetiță albă ca zăpada, roșie ca sîngele și cu părul negru ca abanosul. Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada. . . Însă după ce o aduse pe lume, împărăteasa muri.

Cum trecu anul, împăratul îşi luă altă soţie. Femeia asta era cadră de frumoasă, dar nespus de trufaşă şi mîndră. Avea o oglindă fermecată şi ori de cîte ori se privea într-însa nu uita s-o întrebe:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din ţară?

Şi oglinda-i răspundea:

— Măria ta eşti cea mai frumoasă din întreaga ţară!

Într-o bună zi, cînd împărăteasa întrebă oglinda:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din ţară?

oglinda-i răspunse:

— Frumoasă eşti, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult, mult mai frumoasă!

La auzul acestor vorbe, împărăteasa chemă un vînător şi-i porunci:

— Ia fata asta şi du-o în adîncul pădurii! Omoar-o şi, drept mărturie că mi-ai împlinit porunca, să-mi aduci plămînii şi ficatul netrebnicii!

Vînătorul se afundă cu Albă-ca-Zăpada în pădure, dar i se făcu milă de ea și-i spuse:

— Fugi de te ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om!

Cum tocmai atunci trecea în fugă pe acolo un pui de mistreț, îl înjunghie și scoțîndu-i plămînii și ficatul le duse împărătesei drept mărturie că i-a împlinit dorința.

Biata copilă rămăsese singură-singurică în pădurea cea nesfîrşită şi era tare înfricoşată.

Alergă ea aşa cît o mai ţinură picioarele, şi-n geana amurgului dădu cu ochii de o căsuţă. Intră să se odihnească.

În căsuţă toate lucrurile era mititele, dar gingaşe şi sclipind de curăţenie. Pe măsuţa acoperită cu o faţă de masă albă erau rînduite şapte talere mici, şi lîngă fiecare taler se afla cîte-o linguriţă, o furculiţă, un cuţit şi-o cupă cît un degetar. Iar de-a lungul unui perete se înşirau şapte pătucene aşternute cu cearşafuri albe ca neaua.

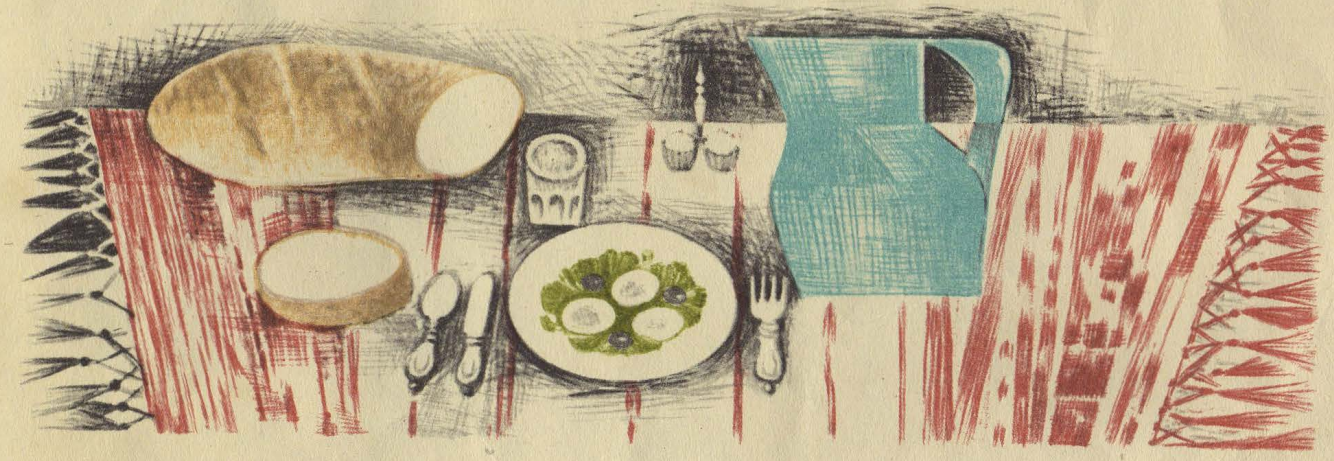

Cum era tare flămîndă şi însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli cîte un pic din fiecare taler, ciupi cîte-o fărîmiţă de pîine şi, simţindu-se grozav de obosită, dădu să se culce într-un pătuţ, dar nici unul nu i se potrivea: unul era prea lung, altul prea scurt. Ultimul pătuţ se nimeri să fie pe măsură. Fata se culcă în el şi adormi.

Cînd se întunecă de-a binelea, sosiră şi stăpînii căsuţei. Erau cei şapte pitici care sfredeleau munţii, scormonind în măruntaiele lor,

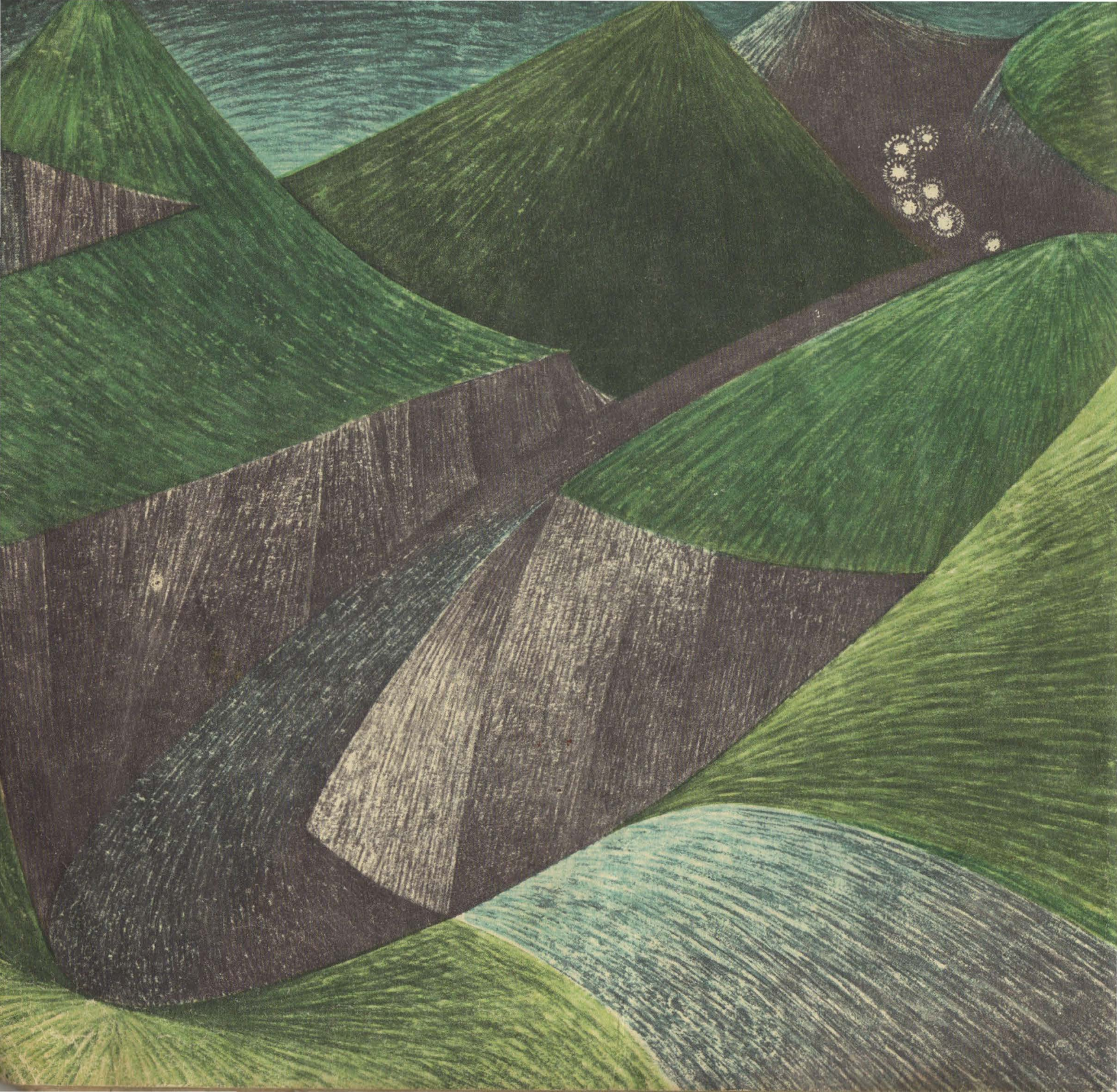

pentru a scoate la lumină tot soiul de metale. Ei întrebară care mai de care: « Cine a stat pe scăunelul meu? Cine a mîncat din talerul meu? Cine a mușcat din pîinișoara mea? Cine a luat din legumele mele? Cine a umblat cu furculița mea? Cine a tăiat cu cuțitașul meu? Cine a băut din cupa mea? . . .»

Cînd cel de-al șaptelea pitic se apropie de pătucul lui, dete cu ochii de Albă-ca-Zăpada, care dormea adîncită în somn.

Atît de bucuroşi fură, că nu se îndurară s-o trezească. Cel de-al şaptelea pitic dormi cîte un ceas în patul fiecăruia şi aşa trecu noaptea.

Cînd se lumină de zi, Albă-ca-Zăpada deschise încetinel ochii şi,

văzîndu-i pe cei şapte pitici, se sperie rău. Dar ei se arătată prietenoşi şi începură s-o întrebe cu blîndeţe cum o cheamă.

— Albă-ca-Zăpada, răspunse ea.

Apoi, Albă-ca-Zăpada le povesti din fir-a-păr totul, cum ajunsese la casa lor.

— Dacă te învoieşti să vezi de gospodăria noastră, să găteşti, să faci paturile, să coşi, să speli, să împleteşti şi să ţii totul în bună orînduială şi curăţenie, apoi poţi rămîne la noi şi n-o să duci lipsă de nimic, îi spuseră piticii.

Fata primi.

Într-o zi, apropiindu-se împărăteasa de oglindă, întrebă:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Atunci, oglinda îi răspunse:

— Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar colo, ascunsă-n munți,
Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
Și-i mult, mult mai frumoasă! . . .

Împărăteasa își dădu pe dată seama că vînătorul o înșelase și că Albă-ca-Zăpada era încă în viață. Își vopsi fața și se îmbrăcă tocmai ca o bătrînă neguțătoreasă.

O porni peste cei șapte munți și se opri în fața căscioarei celor șapte pitici. Bătu la ușă și strigă din toată puterea:

— De vînzare marfă frumoasă, de vînzare!

Și vicleana scoase o cingătoare împletită din mătase bălțată.

« Se vede cît de colo că-i o femeie de treabă — gîndi fata — așa că n-am de ce să n-o las înăuntru! »

Trase zăvorul, o pofti să intre și-i cumpără cingătoarea cea frumoasă.

— Vai, ce rău ți-ai pus-o, fetițo! Ia apropie-te, să te gătesc eu cu ea, așa cum se cuvine, o îmbie, cu blîndețe, femeia.

Albă-ca-Zăpada o lăsă să-i pună cingătoarea. Dar băbușca o încinse repede și-o strînse atît de tare, că fetei i se tăie răsuflarea și căzu jos ca moartă.

— Ei, de-acum n-o să mai fii tu cea mai frumoasă! hohoti împărăteasa și o șterse repede pe ușă.

Seara veniră acasă cei șapte pitici. Și cum se mai speriară, bieții de ei, cînd o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcînd la pămînt, fără simțire, de parc-ar fi fost moartă! O ridicară și, văzînd cît de strîns îi era mijlocul, tăiară în două cingătoarea. Fata își reveni în simțire. Le povesti toate cîte s-au întîmplat.

Femeia cea neagră la inimă se duse glonț la oglindă și-o întrebă:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda pe dată-i răspunse:

— Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar colo, ascunsă-n munți,
Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
Și-i mult, mult mai frumoasă!...

Împărăteasa rămase ca stana de piatră. Își schimbă hainele și luă înfățișarea unei bătrîne gîrbovite de ani. Ajungînd ea la căsuța piticilor, ciocăni în ușă. Albă-ca-Zăpada cătă afară, pe geam, și-o alungă.

Dar baba, scoțînd un pieptene otrăvit, i-l arătă fetei. Atît de mult îi plăcu pieptenul Albei-ca-Zăpada, că se lăsă amăgită și deschise ușa. De-abia îi trecu băbușca pieptenele prin păr, că biata copilă căzu jos fără viață.

Seara, piticii bănuiră că venise maștera. Cercetînd copila cu grijă, dădură peste pieptenele cel otrăvit. Cum i-l smulseră din păr, Albă-ca-Zăpada își veni în fire.

În ăst timp, împărăteasa ajunsese la palatul ei şi, aşezîndu-se în faţa oglinzii, află iar că Albă-ca-Zăpada trăieşte.

Atunci se strecură într-o odăiţă dosnică şi plămădi un măr otrăvit.

După ce sfîrși de meșteșugit mărul, împărăteasa își boi fața și se îmbrăcă în straie de țărancă. Bătu la ușa Albei-ca-Zăpada, dar fata o alungă iar.

— Iacă, tai mărul în două; bucata asta rumenă mănînc-o tu, iar pe cealaltă oi mînca-o eu, spuse împărăteasa.

Dar vezi că mărul era cu meșteșug făcut; numai partea cea rumenă era otrăvită.

Albă-ca-Zăpada, cînd o văzu mușcînd din el, i se făcu poftă și luă jumătatea cea înveninată. Dar n-apucă să-nghită decît o îmbucătură, că și căzu jos, moartă.

Cînd piticii se întoarseră seara acasă, o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcînd pe jos, fără pic de suflare. Atunci o așezară într-un sicriu de cristal și plînseră amar trei zile încheiate.

S-a întîmplat ca un fecior de crai să se rătăcească în pădurea aceea şi, dînd peste căsuţa piticilor, să vadă sicriul şi pe frumoasa Albă-ca-Zăpada.

— Îndurați-vă şi mi-o dăruiți, că, de cînd i-am zărit chipul, nu mai pot trăi fără ca s-o văd pe Albă-ca-Zăpada, spuse el piticilor.

Inimoşii pitici se îndurară de el şi-i dăruiră sicriul. Feciorul de împărat îşi chemă slugile şi luară coşciugul pe umeri. Cum mergeau ei aşa, se întîmplă ca unul dintre slujitori să se poticnească de-o buturugă. Din pricina zdruncinăturii, bucăţica de măr pe care o înghiţise Albă-ca-Zăpada sări afară din gîtlej. Domniţa deschise ochii. Era din nou vie, de parcă s-ar fi trezit tocmai atunci din somn.

Cu ochii rîzînd de bucurie, feciorul de împărat îi povesti toate cîte s-au întîmplat.

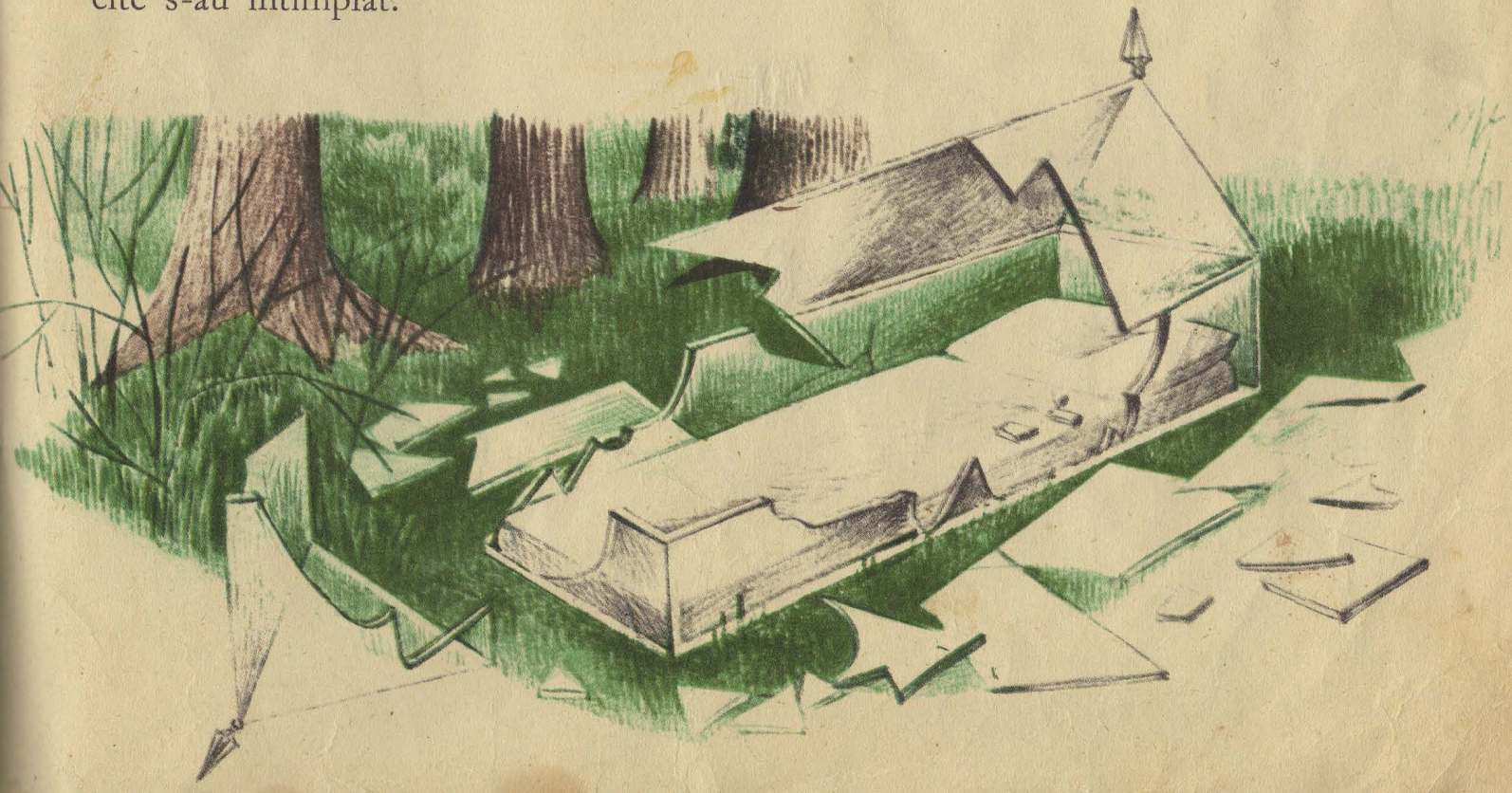

Apoi, Albă-ca-Zăpada porni împreună cu el şi făcură o nuntă de se duse vestea, cu mare alai şi voioşie. Fură invitaţi şi cei şapte pitici. Veni şi maştera, dar, cum păşi în sala tronului, dădu cu ochii de Albă-ca-Zăpada, şi, recunoscînd-o, înlemni de spaimă, rămînînd ţeapănă ca o momîie.

Iar Albă-ca-Zăpada trăi în bucurie şi fericire, împreună cu tînărul împărat, şi, dacă n-or fi murit, cu siguranţă că mai trăiesc şi-n zilele noastre. . .

Redactor responsabil: IOANA RICUS
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU

Dat la cules 18.06.1965. Bun de tipar 26.05.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 5159. Tiraj 80120. Hîrtie offset A de 125 g/m² 700×1000/12. Coli editoriale 2,91. Coli de tipar 2. A. T. 0155. C. Z. pentru bibliotecile mici 83—93=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 700 la Întreprinderea poligrafică „Arta Grafică" — Calea Șerban Vodă nr. 133, București — Republica Socialistă România.

LEI 4

EDITURA TINERETULUI

http://cartilecopilarieimele.wordpress.com